

Dědek Beskydský

WINTER HEI RUN (aneb stovka trestných angličáků)

„Dědku, okamžitě zalez do koupelny a pořádně se vysprchuj! Smrdíš, jak nebožtík Pepa.“ Tak těmito vlídnými slovy mne přivítala ta paní, se kterou už více než padesát let kráčíme společným životem. No, pravda je, že jsem byl po dnešním Hei Runu trochu umazaný, možná jsem i poněkud málo zapáchal, ale zrovna s Pepou mě srovnávat nemusela. On náš Pepa byl vepř a minulý rok u příležitosti příprav na oslavy mých čtyřiasedmdesátých narozenin šel na porážku.

PEPA (už nesmrdí. Voní.):

Po řádném vysprchování mi podala čisté tričko velikosti XL, otevřela výčepní pivo a vyzvala mě, abych jí poskytl referát o dnešní sportovní akci. Říkám jí: „Babko, proč mi dávaš svoje triko, když víš, že já nosím prádlo velikosti M?“ „No, to aby to eMko na tobě ve švech nepovolilo, až se budeš napařovat a vytahovat, jak jsi na těch tvých závodech perlil.“ A tak jsem vyprávěl:

Sportovní areál HEI PARK Tošovice mi připomínal termitiště. Všude pobíhali a rozcvičovali se sportovci v přiléhavých dresech, přijímali poslední cenné rady od svých fandů a rodinných příslušníků, doplňovali energii nutričními tyčinkami, zázračnými gely a energetickými nápoji. Krosová trať měří šest kilometrů a během ní je nutno překonat dvacet překážek. Za nezvládnutou překážku následuje trest v podobě dvaceti angličáků. (Dřep-klik-dřep-výskok.) Hned jsem jich pár svojí ženě předvedl a vybídl ji, ať si aspoň jeden zkusí. Odpověděla stručně: „Trhni si!“ Byla mi určena první startovní vlna. Tak už to u favoritů chodí. Jenže hned po startu, jako v lize, dostal jsem se do krize. Záhy jsem hájil poslední pozici. Ale pozor! Závod teprve začal a moje amortizované tělo se musí pozvolna dostat do provozních obrátek. Daří se mi přelézt sérii hrazení, s pytlem písku seběhnout sjezdovku a vycválat ji zpátky, běh nerovným terénem, bahnem, potokem mi nedělal problém, ale přišlo ručkování na kruzích. Padám, a je tady první trest – angličáky. Plazit se pod ostnatým drátem, přelézat síťové hrazení, žádný problém. Avšak nepodařilo se mi zasáhnout oštěpem cíl. (Foukalo.) Angličáky! Taky jsem nedošplhal na lanu až k metě – angličáky. To můj fotřík byl v udělování trestů daleko vynalézavější:

Výchovné metody mého otce by dneska neprošly, ale byly účinné a tresty kreativní: Na pololetní vysvědčení jsem v páté třídě přinesl jednu dvojku. Tenkrát mě fotřík vybídnul, abych si oblékl pouze trenky, že půjdeme ven. Domníval jsem se, že jako odměnu za pěkné studijní výsledky připravil nějakou brannou hru. Koulovačku, stavění sněhuláků na čas a podobně. Sakra, jaké bylo moje překvapení, když mě uchopil do svých vypracovaných paží a ponořil do sudu s vodou. Kdyby alespoň před ponorem rozbil centimetrovou krustu ledu! „To abys věděl, že dvojky z mravů nosit nebudeš! Zapiš si to za uši, holomku nezvedená!“

Ať jsem se snažil sebevíce, klukovské průšvihy se mi vyhýbat nepřestaly. Vždycky jsem měl potřebu vynalézat nové zajímavé

sportovní disciplíny. Tenkrát jsem už chodil do šesté, když jsem o velké přestávce vybídl svoje spolužáky k třídnímu přeboru -,Kdo výš dočurá'. Zeď mezi školním dvorem a pozemkem poštovního úřadu mohla být vysoká dva metry. Jen třem hochům, - Frantovi, Vaškovi a mně se podařilo postoupit do finále, neboť my jediní jsme prudkou mikcí zeď překonali. Jenže!: Hned za plotem parkoval svůj služební motocykl pošťák Škvor a chystal se na rozvoz zásilek. Nenapadlo ho nic lepšího, než událost napráskat přímo řediteli školy. Poznámka v žákovské knížce zněla: „ Váš syn pomohl poštovního doručovatele, prosím zjednejte nápravu.“ Můj vynalézavý otec kromě výprasku zvolil ještě jednu variaci. Celý den jsem nedostal najíst, pouze jsem směl pít kohoutkovou vodu. To mi samozřejmě nevadilo, protože soused Veselý měl na zahradě záhon jahod a strom plný zralých višní, kterými jsem pocit hladu snadno zažehnal. Za polní pych však opět následoval trest. (To, že mě ukrutně bolelo břicho, tatíka nikterak nevzrušovalo.) Místo sledování televize jsem musel do sešitu trestů stokrát napsat: „Z litru vody, kila višní, zacvičím si tanec břišní“.

Klukovské průsery a následné tresty byly na denním pořádku. V prostorách našeho domu jsme měli takovou tajnou klukovskou zašívárnu, kde jsme se v dobách nepřízně počasí scházeli a vynalézali všelijaké skopičiny. Když nás tam vyhmátla moje matka, nahlásila otci, že místo hodiny výuky houslí trávím čas ve sklepě, kde se s nezvedenými darebáky z ulice věnuji kouření a pití piva. Tehdejší výprask pantoflem s pružnou gumovou podrážkou na holou prdel byl opravdu výživný. (Žádné angličáky!) Při psaní úkolu do trestného sešitu jsem tehdy raději stál. Text zněl: „Pionýr, který kouří, pije, do gatí pak bouří a ještě se zblíje!“ – 150x! Pionýrský šátek mi byl rodiči dočasně zabaven a v neděli jsem musel zajít do kostela, abych se tam pomodlil Otčenáš a Zdrávas.

Přátelé. V hlavním závodě se s nástrahami trati bez věkových kategorií popralo 168 borců, obsadil jsem 75. místo. Babka Velitelka prohlásila, že bych se podzimní sklizně brambor ještě mohl dožít.

Tak to je všechno, co jsem vám chtěl sdělit. Je 8.2.2020, 23:48 h a já si ještě dám resuscitačního panáka a jdu chrnět.

Dobrou noc, Dědek B.